

**2008. május 14-én benyújtott kereset – Az Európai
Közösségek Bizottsága kontra Osztrák Köztársaság**

(C-198/08. sz. ügy)

(2008/C 197/15)

*Az eljárás nyelve: német***Felek**

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselő: W. Mölls meghatalmazott)

Alperes: Osztrák Köztársaság

Kereseti kérelmek

- A Bíróság állapítsa meg, hogy az Osztrák Köztársaság – mivel olyan rendelkezéseket fogadott el és tart hatályban, amelyek szerint államilag meghatározott a cigaretták és a cigaretták sodrására szánt finomra vágott dohány minimálára – nem teljesítette a 95/59/EK tanácsi irányelv 9. cikkének (1) bekezdéséből ⁽¹⁾ eredő kötelezettségeit;
- a Bíróság az Osztrák Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A dohánygyártmányok azon három termékcsoporthoz tartoznak, amelyek közösségi szinten harmonizált jövedéki adórendszer alá tartoznak. A 95/59/EK irányelv néhány, valamennyi dohánytermékre alkalmazandó általános rendelkezést tartalmaz, és emellett szabályozza a cigarettákra kivetett jövedéki adó szerkezetét. A 9. cikk (1) bekezdése lefekteti azon elvet, hogy mind a gyártók, mind pedig az importálók szabadon határozhatják meg a legmagasabb árat a dohánygyártmányok esetében. E rendelkezés nemcsak azt biztosítja, hogy az adóalap valamennyi tagállamban ugyanazon elveken alapuljon, hanem megakadályozza azt is, hogy az irányelv céljainak elérését megghiúsítsák a versenyt és a belső piacot sértő állami árszabályozások.

Az Ausztriában a 2006. év során bevezetett szabályozás, amely szerint a cigarettákra és a cigaretták sodrására szánt finomra vágott dohányra állami hatóságok által meghatározott minimálárak vonatkoznak, sérti a 95/59/EK irányelv hivatkozott rendelkezését. A minimálárak meghatározása megszünteti a különböző termékek közötti – az árképzés különféle szempontjai alapján kialakuló – árkülönbségeket, amennyiben közvetlenül a legkisebb szintre emeli az alsó árkategóriában érvényesülő kiskereskedelmi árakat. E mechanizmus elkerülhetetlenül a tagállamok közötti kereskedelem torzításához vezet, még ha a minimálárakat, mint Ausztriában, az átlagos piaci árak alapján határozták is meg.

A tagállamok kereskedelmi és adópolitikája által követett érdekek közé tartozik természetesen a közegészség védelme is. Ez magában foglalja a dohánygyártmányok árainak magas szinten való tartására irányuló célt is. Mivel azonban a tagállamok kizárólag adóztatás révén képesek teljes egészében megvalósítani e célkitűzést, az irányelv szóban forgó rendelkezésétől való eltérés érdekében nem hivatkozhatnak ezen érdekekre, hiszen ily módon sértenék a belső piac működését.

A Bizottság álláspontja szerint az adóztatás hatékony és elegendő eszköz az ár tekintetében. Egyéb tagállamok példája megmutatta, hogy a dohánygyártmányok kizárólag az adóteher révén drágíthatók, mivel az adómérték szabadon emelhető a végső ár növelése érdekében függetlenül attól, hogy pontosan mekkora haszonkulccsal számolnak az érintett gyártók és/vagy milyen mértékben hajlandók nyereség nélkül, vagy éppen veszteség mellett értékesíteni. Ezen eljárás, amely esetében az adóztatás objektív költségtényezőként érvényesül, nemcsak a minimálárak versenyre és belső piacra gyakorolt negatív hatását, hanem további, a minimálárakhoz kapcsolódó hátrányt is elkerül, nevezetesen a dohánygyártmányok gyártói haszonrészeinek biztosítását. E hatás semmi esetre sem járul hozzá az egészségvédelemhez, e tekintetben éppen ellenkező hatást fejt ki. A Bizottság meg van tehát győződve arról, hogy a közegészség kívánt védelme aktív és eredményes állami adópolitikával érhető el, anélkül, hogy szükséges lenne a 95/59/EK irányelv 9. cikkével összeegyeztethetetlen minimálárak alkalmazása.

⁽¹⁾ HL L 291., 40. o.; magyar nyelvű kiadás 9. fejezet, 1. kötet, 283. o.

**Az Oberster Gerichtshof (Ausztria) által 2008. május 15-én
benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem –
Dr. Erhard Eschig kontra UNIQUA Sachversicherung AG**

(C-199/08. sz. ügy)

(2008/C 197/16)

*Az eljárás nyelve: német***A kérdést előterjesztő bíróság**

Oberster Gerichtshof (Ausztria)

Az alapeljárás felei

Felperes: Dr. Erhard Eschig

Alperes: UNIQUA Sachversicherung AG

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e értelmezni a jogvédelmi biztosítással kapcsolatos törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1987. június 22-i 87/344/EKG tanácsi irányelv⁽¹⁾ 4. cikkének (1) bekezdését, hogy azzal ellentétes a jogvédelmi biztosító általános biztosítási feltételeiben foglalt kikötés, amely olyan biztosítási események esetén, amikor nagyobb számú biztosított károsodik ugyanazon esemény (mint például egy befektetési szolgáltatásokat nyújtó vállalkozás fizetéseképtelensége) következtében, feljogosítja a biztosítót a jogi képviselő kiválasztására és ezzel korlátozza az egyes biztosítottak szabad ügyvédválasztáshoz való jogát (úgynevezett „tömegkár-klauszula”)?
2. Ha az 1. kérdésre nemleges válasz adandó:

Mely feltételek mellett állapítható meg „tömegkár” fennállása, amely a megjelölt irányelv értelmében (illetve annak kiegészítéseként) megengedi, hogy a biztosított helyett a biztosított illesse meg a jogi képviselő kiválasztásának a joga?

⁽¹⁾ HL L 185., 77. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 1. kötet, 187. o.

A Raad van State (Hollandia) által 2008. május 16-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – A Betfair cégnév alatt eljáró The Sporting Exchange Ltd kontra Minister van Justitie, Stichting de Nationale Sporttotalisator, Scientific Games Racing B.V.

(C-203/08. sz. ügy)

(2008/C 197/17)

Az eljárás nyelve: holland

A kérdést előterjesztő bíróság

Raad van State (Hollandia)

Az alapeljárás felei

Fellebbező: a Betfair cégnév alatt eljáró The Sporting Exchange Ltd

Többi fél: Minister van Justitie, Stichting de Nationale Sporttotalisator, Scientific Games Racing B.V.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 1) Úgy kell-e értelmezni az EK 49. cikket, hogy e rendelkezés alkalmazása ahhoz vezet, hogy valamely tagállam illetékes hatósága a szerencsejátékkal összefüggő szolgáltatások kínálása terén az e tagállamban érvényülő zárt engedélyezési rendszer alapján nem tilthatja meg, hogy az olyan szolgál-

tató, amely más tagállamban már rendelkezik e szolgáltatások interneten keresztül történő nyújtására szóló engedéllyel, e szolgáltatásokat az interneten keresztül az előbbi tagállamban is kínálja?

- 2) Átvihető-e az EK 49. cikknek, és különösen az egyenlőség elvének és az abból következő átláthatósági követelménynek a Bíróság által koncessziókra vonatkozó ügyekben kifejtett értelmezése olyan eljárásra, amely törvénnyel szabályozott egy-engedélyes-rendszerben szerencsejáték-szolgáltatások kínálására szóló engedély megadására irányul?
- 3) a) Jogilag rögzített egy-engedélyes-rendszerben az engedélynek a jelenlegi engedélyes részére anélkül történő meghosszabbítása, hogy a lehetséges érdekeltek esélyt kapnának arra, hogy az engedélyért versengjenek, azon közérdeken alapuló kényszerítő indokok megvalósításának alkalmas és arányos eszközét jelentheti-e, amely okokat a Bíróság szerencsejátékok estén a szolgáltatások szabad mozgása korlátozásának igazolásként felsorolt? Ha igen, mely feltételekkel?
- b) Jelentősséggel bír-e a 3. kérdés a) pontjának megválaszolása szempontjából, hogy a második kérdésre igenlő vagy nemleges választ kell adni?

A Bundesgerichtshof (Németország) által 2008. május 19-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Peter Rehder kontra Air Baltic Corporation

(C-204/08. sz. ügy)

(2008/C 197/18)

Az eljárás nyelve: német

A kérdést előterjesztő bíróság

Bundesgerichtshof (Németország)

Az alapeljárás felei

Felperes: Peter Rehder

Alperes: Air Baltic Corporation

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 1) Úgy kell-e értelmezni a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK rendelet⁽¹⁾ 5. cikke 1. pontja b) alpontjának második franciabekezdését, hogy a Közösség egyik tagállamából másik tagállamba irányuló repülőút esetén is a főszolgáltatás gazdasági szempontok alapján meghatározandó teljesítési helye tekintendő egységes teljesítési helynek valamennyi szerződéses kötelezettség tekintetében?